

GELUKKIG MAAR

Voor Matan

*This is not what you wanted
not what you had in mind*

‘Bad Kingdom’, Moderat

De aanloop

Sallie

Ze stond halfnaakt voor de spiegel haar borsten te bekijken. Elke keer hoopte ze op verbetering. Dat haar borsten op magische wijze wat steviger waren geworden. Ze had geen hoge eisen, maar je kon niet van een mens verwachten hier tevreden mee te zijn.

Ze pakte haar borsten vast en duwde ze omhoog. Voor ze een kind had, ontstond er een sexy décolleté als ze dit deed. Nu alleen een rimpelige huidsituatie. Soms fantaseerde ze over het aangaan van een affaire – als gedachte-experiment, niet uit werkelijk verlangen – maar dan dacht ze aan haar borsten en kende ze haar plek weer.

Vriendinnen zeiden dat het nog goed kon komen. Dat het bij hen ook lang had geduurd. Maar Bennie was inmiddels vijf.

Ze had haar kledingstijl moeten aanpassen aan die borsten. Pre-kind kwam ze goed weg met een shirt met v-hals, punt. Tegenwoordig moest ze echt beter haar best doen. Sieraden, fris gewassen haren en altijd (altijd!) mascara.

Ze had niet per se borstvoeding willen geven, maar iedereen had dat als voldongen feit beschouwd. De verloskundige, de verpleegkundigen in het ziekenhuis, de kraamhulp. Yonathan, zijn moeder. Ze was eraan begonnen in de overtuiging dat het niet anders kon. De eerste dagen, misschien zelfs weken, draaide alles om Bennie en haar borsten. Als ze terugdacht aan die periode rook ze zijn melkige babyheid en zag ze hem aan haar tepel hangen, in het oranje licht van het nachtlampje. Wanneer dat lampje brandde, bevond ze zich in een schemerwereld. Niet

wakker, niet slapend. Niet helemaal daar. Haar kraamtijd was die oranje gloed – al klonk dat eigenlijk te knus.

Ze zaggen dat je van alles vergeet, maar zij wist het nog heel precies. Hoe de melk uit haar tepel kon spuiten. Haar ene hand nat, de andere trachtend een krijsend hoofdje naar haar tepel te leiden, te duwen. Alles plakkerig.

Ze zag de kompressen zo voor zich. Voelde ze in haar bh. Hoe ze 's nachts wakker werd, doorweekt van de melk en het zweet.

Haar natte shirt, haar knallende borsten vol aderen, het stille huilen op de badkamer, om wat voor reden dan ook. Kijken of hij wel genoeg natte luiers had en de twijfel over het begrip 'nat'. De onzekerheid of hij wel voldoende dronk en de kraamhulp die opperde dat ze haar melk ook kon afkolven. Dan kon ze het geven in een flesje en wist ze precies hoeveel hij binnenkreeg. De paniek als er wat milliliters achterbleven in de fles. Waarom dronk hij niet alles op? Wat was er mis?

Yonathan die 's avonds laat naar een Medipoint moest fietsen om een professioneel kolfapparaat te halen waar Sallie depressief van werd, omdat ze zich daardoor al helemaal een koe voelde. Het geluid van dat kolfapparaat, ronkend en pompend.

De geur van bloed uit haar vagina. Dat dat 'vloeien' werd genoemd, wat het nog smeriger maakte. De enorme maandverbanden. De stekende pijn in haar buik vanwege de spoedkeizersnede. Het smoezelige krukje, ook van Medipoint, waar ze op zat tijdens het douchen; het was zowel te vermoeiend als te pijnlijk om rechtop te staan. Het gevoel dat haar oude zelf ver weg was, en misschien wel voor altijd buiten bereik.

En iedereen maar enthousiast reageren op het feit dat ze een baby had gekregen. Het was bevreemdend. Er zat een vlies over de wereld. Of over haarzelf.

Ze liet haar borsten los en pakte haar bh, of iets wat ervoor moest doorgaan. Een lapje stof dat het gevaar van priemende tepels afwendde.

Vanavond ging ze met twee vriendinnen eten in Yoons restaurant. Ze was daar graag. Het eten was goed, maar bovenal ademde het Yonathan. De stoelen, het servies, de kleuren; het was allemaal heel erg hém.

Ze had niet staan juichen toen hij vertelde dat hij voor zichzelf ging beginnen. Bennie was nog geen jaar oud. Ze hadden een huis gekocht, hun spaargeld was op. Zij was net een beetje terug op aarde na de bevalling en alles wat daarna kwam. Eenmaal weer aan het werk wist ze het zeker: ze moest haar baan als redacteur bij een radioprogramma opzeggen. Ze wilde zelf achter de microfoon zitten, podcasts maken, interviewen. Ze had allerlei ideeën. Misschien kon ze zelfs een soort mediapodcast maken, waarin ze al haar rare ervaringen in Hilversum besprak. Maar toen was daar ineens de podcast *De mediameiden*, waarin twee redacteurs precies dat deden: uit de school klappen over dat malle Hilversum. Ze was te laat. De wind was uit haar zeilen verdwenen. Tegen Yonathan zei ze: 'Als jij voor jezelf gaat beginnen, is het denk ik wel slim dat ik een vast contract heb.' Yonathan viel achteraf niets te verwijten. Niet wat dit betrof. Ze had zichzelf opgeworpen als martelaar; ze zou haar baan aanhouden en haar eigen plannen pauzeren. Ze had goede secundaire arbeidsvoorwaarden: ouderschapsverlof, zorgverlof, verhuisverlof, twintig vakantie-dagen, noem maar op. Ze verdiende bovenmodaal, terwijl ze maar tweeëndertig uur werkte en in de praktijk nog minder. Het was meer dan prima. De presentator met wie ze werkte was arrogant, maar niet onvriendelijk. Ze mocht niet klagen.

Ze trok een wit t-shirt aan en deed mascara op. Haar gezicht was goed vandaag. Met dit gezicht leek ze begin dertig in plaats van eind. Het verval sluimerde wel op de achtergrond, met lijntjes en verslappingen. Als een achtbaanarretje dat langzaam en ratelend omhoog reed. Je wist dat de duikvlucht zou komen, alleen niet precies wanneer.

Ze liep naar de bushalte. Ze was iemand geworden die de bus nam.

Haar hele leven had ze in Amsterdam gewoond, tot een paar jaar geleden. Hun appartement werd te klein met Bennie erbij. Het was tijd voor een koophuis, het bekende verhaal. Uiteraard kenden ze de verhalen over de oververhitte huizenmarkt, ze hadden alleen niet verwacht er veel last van te hebben. Ze hadden allebei een vast contract. Bovendien was Sallie een echte Amsterdammer. Het kon niet zo zijn dat zij niet in haar eigen stad kon blijven. Dat gebeurde de mensen die er toch al niet thuishoorden.

Hoe hard ze ook zochten en hoe vaak ze hun verwachtingen ook naar beneden bijstelden, hun bod werd nooit het winnende bod. ‘Misschien moeten we ook in Zaandam gaan kijken,’ zei Yonathan na de zoveelste teleurstelling – een oude arbeiderswoning in Amsterdam-Noord, niet ruim, grimmig, veel kluswerk, energielabel G. Met een ton overboden.

Ze zat tegen het apathische aan. Dus zei ze: ‘Ja, misschien wel.’

Yonathan was in Zaandam opgegroeid, zijn ouders woonden er nog steeds. Het had iets gemoedelijks. Jarendertighuizen met tuinen. Veel bomen. Het was niet verschrikkelijk, maar het was geen Amsterdam. ‘Het is wel vlak bij Amsterdam,’ wierp Yonathan tegen. ‘Vanaf mijn ouders fiets je in twintig minuten naar de NDSM-werf. En met vijf minuten sta je op de Hempont, daarna ben je met twintig minuten op Sloterdijk.’

Hij had haar met ‘twintig minuten’. Vier maanden later hadden ze een huis gekocht. Nota bene op loopafstand van zijn ouders, die zowat aan de beademing moesten door de overvloed aan emoties.

Over drie minuten kwam de bus. Ze ging vaker met de bus dan haar lief was. De meeste plekken in Amsterdam bleken namelijk niet in twintig minuten te fietsen. Eerder het dubbele.

Sallie

Het was warm buiten. Ze had geen jas hoeven meenemen. Ze was ruim een uur eerder dan ze met haar vriendinnen had afgesproken, zodat ze wat tijd alleen met hem had. Hij stond achter de bar iets uit te leggen aan de barman. Zodra hij haar zag, liep hij naar haar toe. Ze gaven elkaar een zoen.

‘Get a room!’ Daar was Ari. Zijn aanwezigheid in haar leven had ze maar te dulden.

‘Hé Ari, *ma kore?*’ Haar Hebreeuws kwam niet verder dan ‘hoe gaat het?’

‘So far, so good. Maar er kan nog van alles gebeuren. Het is druk en ik moet iemand inwerken.’ Hij knikte richting de keuken.

Ze zag een jongen met een stoppelbaard.

‘Ook Israëlich?’

‘Grieks,’ zei Ari, alsof het nou eenmaal niet anders was.

Yonathan dirigeerde haar naar buiten, waar ze op het terras gingen zitten met een fles wijn. Twee andere tafels waren al bezet. Yonathan knikte zijn gasten vriendelijk toe en schoof vervolgens zijn stoel naast die van haar. Zo zaten ze even met hun ogen dicht. ‘Och, zon...’

Ze aaide over zijn rug terwijl hij wijn inschonk. Nam een slok zodra ze haar glas kreeg. Het duurde een nanoseconde voordat Sallie begreep dat er een reactie van haar werd verwacht.

‘Lekker hoor!’

Het was, tja, witte wijn. Wijn was negen van de tien keer lek-